

Arrest

nr. 235 921 van 19 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadjiekse afkomst.

Op 3 november 2015 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde in Afghanistan in het dorp Deh Naw, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar, geboren te zijn. U haalde aan steeds in uw dorp te hebben gewoond en tot de twaalfde graad naar school te zijn gegaan. U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in samen met uw broer, T.(...) A.(...) S.(...) (O.V. X). U haalde daarbij aan dat uw broer voor de Afghaanse politie

gewerkt had en daardoor door de taliban werd gevisieerd. De taliban eisten dat hij zijn werkzaamheden zou stopzetten en dat u hen zou vervoegen om de jihad te voeren.

Uit vrees te worden gedood, was u samen met uw broer Afghanistan ontvlucht, op de vierde dag van het Offerfeest van het jaar 1394 AK, ofwel 27 september 2015. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 28 februari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verblijf in Deh Naw, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 3 september 2018 (Arrest nr. X).

Op 11 juli 2019 diende u in België een tweede verzoek in. U verklaart in september 2018 voor een achttal maand naar Frankrijk te zijn gegaan alvorens opnieuw naar België terug te zijn gekeerd. In uw tweede en huidig verzoek verklaart u dat u in uw eerste verzoek loog over uw leven, verblijfplaatsen vóór uw komt naar België en asielmotieven omdat u zich schaamde. U haalt aan niet geboren te zijn in het dorp Deh Naw, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar, maar in het dorp Omarz, gelegen in het district Hisa Awal van de provincie Panjshir. Van kinds af aan woonde u echter in de hoofdstad Kabul waar u op latere leeftijd een winkel uitbaatte. Op een dag kocht de neef van commandant Mamoon, genaamd Atayi Shayeq, enkele flessen alcohol in uw winkel om die samen op te drinken met vrienden. Een van die vrienden vertelde hem in een dronken bui dat hij een relatie had met zijn zus, waarop zijn stoppen doorsloegen en hij zijn zus doodschoot. Diezelfde nacht nog vertrok u uit Afghanistan, uit schrik dat u eveneens gestraft zou worden, gezien alcohol verkopen en consumeren verboden is in Afghanistan. Na uw vertrek werd uw vader korte tijd aangehouden en pas vrijgelaten met de belofte dat hij u zou uitleveren bij terugkomst. Bij terugkeer vreest u de overheid en commandant Mamoon. U haalt ook aan in het kader van uw eerste verzoek gelogen te hebben over de namen van uw broers en zussen, die eveneens in Kabul verblijven, alsook over uw familiale relatie met T.(...) A.(...) S.(...) (O.V. X). Hoewel u deze persoon in het kader van uw eerste verzoek omschreef als een broer, heeft u in werkelijkheid geen enkele bloedband met hem en is hij gewoon een goede vriend die u op uw reis naar België hebt ontmoet.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u een originele taskara neer, opgemaakt in dalwa 1381 (januari/februari 2003).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het CGVS naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u ervoor koos om geen zicht te geven op uw werkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor uw komst naar België. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Hoewel u in het kader van

uw tweede verzoek uw verklaringen volledig omgooit en u uw band met Taufiq Ahmad Sharif wijzigt, net als uw gezinssamenstelling, uw geboorteplaats, uw verblijfplaats de jaren voor uw vertrek naar Europa alsook uw asielmotieven moet er ook in uw huidig verzoek besloten worden dat u opnieuw nalaat om uw werkelijke levensomstandigheden voor uw vertrek uit Afghanistan en uw werkelijke asielmotief aan te tonen (verklaring volgend verzoek, d.d.30/09/2019, vraag 5, 10, 15, 20).

Vooreerst moet er benadrukt worden dat u getracht heeft om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Uw verklaringen ter zake, namelijk dat u zich schaamde, kan allerminst als afdoende uitleg worden weerhouden. Uw algemene geloofwaardigheid is door voorgaande reeds zwaar gehypothekerd.

Bovendien is het uiterst frappant vast te stellen dat u geen enkele moeite heeft gedaan enig bewijs neer te leggen om u gewijzigde verklaringen inzake uw gezinssamenstelling, uw herkomst uit Panjshir en uw verblijf én tewerkstelling in Kabul te bewijzen. Het enige document dat u neerlegt om deze verklaringen te staven is een moeilijk leesbare taskara uit 1381 (2003). Hierop is echter de plaats van afgifte onleesbaar (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Dat u geen enkel ander document neerlegt dat wel volledig leesbaar is, en dat recenter is, is uiterst markant, te meer gezien u tot 2015 in Afghanistan zou hebben gewoond en er een winkel zou hebben uitgebaat (verklaring volgend verzoek, vraag 10, 15). Ook zouden uw broers en zussen momenteel in Kabul verblijven en heeft u nog contact met een broer (verklaring volgend verzoek, vraag 20). Dat u er niet in slaagt afdoende stavingstukken neer te leggen die uw aangepaste levensverhaal moeten staven, ondermijnt ten stelligste uw nieuwe beweerde verklaringen in het kader van uw tweede verzoek. Gezien u eveneens reeds in het verleden heeft getoond niet terug te deinzen een fictieve herkomst en een fictief verhaal te vertellen, en daaraan vast te houden aangezien u eveneens bij de RvV in het kader van uw beroep tegen de herkomstweigering van het CGVS vasthield aan uw verzonnen beweringen, en u duidelijk geen moeite had om valse bewijsstukken aan te brengen en zaken in te studeren om toch maar een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielpcedure dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw tweede verzoek onvoldoende elementen bijbrengt die uw geloofwaardigheid kunnen herstellen.

Eveneens inzake de door u beweerde gebeurtenissen in Kabul die u ertoe hebben gedwongen uw land van herkomst te verlaten kan geen geloof worden gehecht. Indien waargebeurd is het uiterst frappant dat u in het verleden zou hebben nagelaten de waarheid te vertellen, enkel en alleen omdat u - om een onduidelijke reden - beschaamd was (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Een verzoek om internationale bescherming impliceert immers op zich een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. Er kan bijgevolg van een verzoeker worden verwacht dat deze van bij de aanvang van een asielpcedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit en asielmotieven. Er kan dan ook niet worden begrepen dat u de waargebeurde vervolgingsfeiten zou achterhouden voor de Belgische asielinstanties en fictieve asielmotieven zou gaan instuderen. Bovendien maakte u evenmin van uw beroep bij de RvV tegen de negatieve beslissing van het CGVS gebruik om uw echte vervolgingsredenen uit de doeken te doen én wachtte u zelfs nog meer dan een half jaar na de beslissing van de RvV om een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Eveneens dient te worden vastgesteld dat u nalaat enig bewijsmateriaal neer te leggen over uw bewering een winkel te hebben uitgebaat in Kabul, over de moord van Atayi Shayeq op zijn zus, over de geruchten dat u alcohol verkocht hebt en daardoor vervolgd wordt door de Afghaanse overheid, dat uw vader gearresteerd werd en dat u problemen heeft met commandant Mamoon.

Het geheel van bovenstaande elementen doet besluiten dat u in uw huidig verzoek geen nieuwe elementen aanhaalt die de eerdere beoordeling van het CGVS kunnen ombuigen. Gezien bovenstaande vaststellingen slaagt u er door uw nieuwe verklaringen en de neergelegde taskara niet in om een licht te laten schijnen op de vaststelling van het CGVS dat u geen zicht wilt bieden op uw werkelijke identiteit, achtergrond en redenen voor uw verzoeken om internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “artikel 48/3, 48/4, 48/6, 48/9, 57/5ter, 57/6/2 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 14, en 42 van Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), artikelen 3 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het hoorrecht als beginsel van EU-recht”.

Verzoeker zet als volgt uiteen:

“Eerste Onderdeel

De Commissaris heeft verzoeker niet gehoord voor zijn beslissing tot inoverwegingname. Het hoorrecht als rechtsbeginsel binnen EU-recht bepaalt:

“46. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Binnen artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet oefent DVZ enkel een administratieve rol uit en alleen het CGVS bezit de beslissingsbevoegdheid. Het CGVS is de “beslissingsautoriteit” zoals bepaald in artikel 1, f) van de Richtlijn 2013/32.

Conform met artikel 14 van de Richtlijn 2013/32 is het de beslissingsautoriteit die de asielzoeker moet horen om de beschermingsnoden te bepalen. “Een persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek om internationale bescherming wordt afgenomen door het personeel van de beslissingsautoriteit. Volgens dezelfde bepaling moet de beslissingsautoriteit de mogelijkheid om gehoord te zijn geven aan de asielzoeker.

Het gehoor van DVZ binnen artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet mag op geen enkele wijze een persoonlijk onderhoud zoals bedoeld in artikel 14 van de Richtlijn 2013/32 vervangen.

Volgens artikel 42.2 van de Richtlijn 2013/32 kunnen de lidstaten in hun interne recht regels inzake het voorafgaande onderzoek ingevolge artikel 40 neerleggen waaronder “b) het voorafgaande onderzoek toestaan op grond van uitsluitend schriftelijke toelichtingen zonder persoonlijk gehoor, (...).”

Dit is door artikel 57/5ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet omgezet. “Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer: (...) 3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen lopen in het geval van artikel 57/ 6/ 2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”

Deze regel moet toegepast worden conform de grondrechten vastgelegd in het Handvest en EU-rechtsbeginselen.

“58. De procedure voor toekenning en intrekking van de vluchtelingenstatus berust, zoals uit punt 8 van de considerans van richtlijn 2005/85 volgt, op de eerbiediging van de grondrechten en de inachtneming van de beginselen die met name zijn neergelegd in het Handvest. De bepalingen van hoofdstuk II van de richtlijn bevatten de uitgangspunten en waarborgen overeenkomstig welke krachtens artikel 23, lid 1, van de richtlijn de lidstaten alle asielverzoeken in een behandelingsprocedure moeten behandelen.”

De Belgische Staat behoudt een zekere procedurele autonomie wanneer zij gebruik maakt van de uitzondering voorzien in artikel 42 van de nieuwe Procedurerichtlijn, maar zij dient de algemene toepassing van het hoorrecht te respecteren in het geval zij beslist om een persoon niet te horen terwijl het horen van verzoeker een invloed op de afloop van de beslissing zou kunnen hebben.

“49. Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, en G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

50. De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

(...)

52. Die vereisten van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid geven uitdrukking aan de algemene verplichting van lidstaten om de eerbiediging van de rechten van verdediging te waarborgen, die de justitiabelen aan het Unierecht ontleen, met name voor de vaststelling van de procedurevoorschriften (zie in die zin arrest Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punt 49)”

Het CGVS legt niet uit in de bestreden beslissing waarom hij van oordeel is dat hij een beslissing zonder persoonlijk onderhoud kan nemen.

Verzoeker heeft hierbij een belang want de conclusies van het CGVS over de inhoud van zijn taskara tonen aan dat het onderzoek gebrekkig is. De taskara van verzoeker is perfect leesbaar ook wat betreft haar plaats van afgifte. Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, kon hij alle duidelijkheid brengen over zijn identiteitsdocument, zijn afgifte en later, zijn legalisatie in Kabul.

Het hoorrecht van verzoeker is geschonden.

Tweede onderdeel

Uit de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS en het bevestigingsarrest van uw Raad vloeit voort dat het gebrek aan een neergelegd document een bijzonder belangrijk element is voor de asielinstanties. Zo stelde de Raad:

“2.2.4.1. In verband met de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen geen enkel begin van bewijs neerleggen om hun levenslange verblijf in Deh Naw, Mohammad Agha Logar te staven, stellen verzoekende partijen vooreerst dat zij het belang van de taskara niet kenden en dat zij dachten dat zij dit document niet nodig hadden voor hun asielaanvraag. Nadien hebben zij getracht hun taskara via hun vader te bekomen, maar deze slaagt er niet in om deze documenten te versturen gelet op het huidige klimaat van geweld en wantrouwen in Afghanistan. Verzoekende partijen geven nog aan dat zij minstens een kopie van hun taskara trachten te verkrijgen en dat zij deze zo snel mogelijk zullen overmaken.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat het allesbehalve geloofwaardig is dat verzoekende partijen, beiden goed opgeleid, het belang niet zouden beseffen van dergelijk officieel document dat hun herkomst kan aantonen.”

Volgens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, “De met het onderzoek van het onderzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen”.

Volgens dezelfde bepaling, “Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan”

Nu dat verzoeker zijn originele taskara neerlegt, voert het CGVS geen enkel onderzoek omtrent dit document. De bestreden beslissing beweert - tegen de werkelijkheid in - dat het document onleesbaar is. Elke tolk kan bevestigen dat dit document perfect leesbaar is.

In de eerste bestreden beslissing toonde het CGVS een sterk vermoeden uit het Facebookprofiel van verzoeker en de talrijke verbindingen met “vrienden” in Kabul dat verzoeker blijkbaar in die stad had verbleven. Het is dan niet begrijpelijk dat het CGVS de toegeving van een verblijf in Kabul geen herstelling van de geloofwaardigheid van verzoeker vindt.

Het neerleggen van een originele taskara brengt een belangrijk nieuw element voor het beoordelen van de geloofwaardigheid van verzoeker.”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker toegeeft dat hij over zijn herkomst heeft gelogen bij zijn eerste asielaanvraag. Hij stelt dat hij niet afkomstig is uit de provincie Logar, maar wel uit de provincie Panshir, en dat zijn familie naar Kabul verhuisde. Verzoeker geeft aan dat hij bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming zijn correcte herkomst heeft verklaard en zijn originele taskara heeft getoond. Verzoeker vreest nu de wraak van een commandant.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u ervoor koos om geen zicht te geven op uw werkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor uw komst naar België. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Hoewel u in het kader van uw tweede verzoek uw verklaringen volledig omgooit en u uw band met Taufiq Ahmad Sharif wijzigt, net

als uw gezinssamenstelling, uw geboorteplaats, uw verblijfplaats de jaren voor uw vertrek naar Europa alsook uw asielmotieven moet er ook in uw huidig verzoek besloten worden dat u opnieuw nalaat om uw werkelijke levensomstandigheden voor uw vertrek uit Afghanistan en uw werkelijke asielmotief aan te tonen (verklaring volgend verzoek, d.d.30/09/2019, vraag 5, 10, 15, 20).

Vooreerst moet er benadrukt worden dat u getracht heeft om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Uw verklaringen ter zake, namelijk dat u zich schaamde, kan allerminst als afdoende uitleg worden weerhouden. Uw algemene geloofwaardigheid is door voorgaande reeds zwaar gehypothekeerd.

Bovendien is het uiterst frappant vast te stellen dat u geen enkele moeite heeft gedaan enig bewijs neer te leggen om u gewijzigde verklaringen inzake uw gezinssamenstelling, uw herkomst uit Panjshir en uw verblijf én tewerkstelling in Kabul te bewijzen. Het enige document dat u neerlegt om deze verklaringen te staven is een moeilijk leesbare taskara uit 1381 (2003). Hierop is echter de plaats van afgifte onleesbaar (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Dat u geen enkel ander document neerlegt dat wel volledig leesbaar is, en dat recenter is, is uiterst markant, te meer gezien u tot 2015 in Afghanistan zou hebben gewoond en er een winkel zou hebben uitgebaat (verklaring volgend verzoek, vraag 10, 15). Ook zouden uw broers en zussen momenteel in Kabul verblijven en heeft u nog contact met een broer (verklaring volgend verzoek, vraag 20). Dat u er niet in slaagt afdoende stavingstukken neer te leggen die uw aangepaste levensverhaal moeten staven, ondermijnt ten stelligste uw nieuwe beweerde verklaringen in het kader van uw tweede verzoek. Gezien u eveneens reeds in het verleden heeft getoond niet terug te deinzen een fictieve herkomst en een fictief verhaal te vertellen, en daaraan vast te houden aangezien u eveneens bij de RvV in het kader van uw beroep tegen de herkomstweigering van het CGVS vasthield aan uw verzonnen beweringen, en u duidelijk geen moeite had om valse bewijsstukken aan te brengen en zaken in te studeren om toch maar een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielpcedure dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw tweede verzoek onvoldoende elementen bijbrengt die uw geloofwaardigheid kunnen herstellen.

Eveneens inzake de door u beweerde gebeurtenissen in Kabul die u ertoe hebben gedwongen uw land van herkomst te verlaten kan geen geloof worden gehecht. Indien waargebeurd is het uiterst frappant dat u in het verleden zou hebben nagelaten de waarheid te vertellen, enkel en alleen omdat u - om een onduidelijke reden - beschaamd was (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Een verzoek om internationale bescherming impliceert immers op zich een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. Er kan bijgevolg van een verzoeker worden verwacht dat deze van bij de aanvang van een asielpcedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit en asielmotieven. Er kan dan ook niet worden begrepen dat u de waargebeurde vervolgingsfeiten zou achterhouden voor de Belgische asielinstanties en fictieve asielmotieven zou gaan instuderen. Bovendien maakte u evenmin van uw beroep bij de RvV tegen de negatieve beslissing van het CGVS gebruik om uw echte vervolgingsredenen uit de doeken te doen én wachtte u zelfs nog meer dan een half jaar na de beslissing van de RvV om een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Eveneens dient te worden vastgesteld dat u nalaat enig bewijsmateriaal neer te leggen over uw bewering een winkel te hebben uitgebaat in Kabul, over de moord van Atayi Shayeq op zijn zus, over de geruchten dat u alcohol verkocht hebt en daardoor vervolgd wordt door de Afghaanse overheid, dat uw vader gearresteerd werd en dat u problemen heeft met commandant Mamoon.

Het geheel van bovenstaande elementen doet besluiten dat u in uw huidig verzoek geen nieuwe elementen aanhaalt die de eerdere beoordeling van het CGVS kunnen ombuigen. (...)

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”.

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker hekelt dat hij niet opnieuw gehoord werd naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gemotiveerd heeft waarom zij toepassing heeft gemaakt van artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet dient het volgende te worden opgemerkt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk geacht overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34). Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet ontvankelijk verklaren van een tweede verzoek om internationale bescherming, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat dit geenszins het geval is nu *in casu* uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 8, verklaring volgend verzoek *d.d.* 30 september 2019). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,

die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet als hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van de volledige bestudering van de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker geeft te kennen dat de taskara die hij bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming heeft voorgelegd perfect leesbaar is wat betreft haar plaats van afgifte. Verzoeker voert aan dat elke tolk kan bevestigen dat dit document perfect leesbaar is. De Raad stelt echter vast dat deze taskara op de Dienst Vreemdelingenzaken samen met een tolk werd bekeken en dat werd geoordeeld dat de afgifteplaats onleesbaar was. In de verklaring (stuk 8, Verklaring volgend verzoek, punt 17) werd immers het volgende opgetekend:

"Taskara bekeken met de tolk :

Nummer : 306612, (afgifteplaats onleesbaar)??, 11/1381

Naam : Shabir, vadersnaam : Ibn Amin

Volgens zijn uiterlijk 14 jaar oud in 1381".

Verzoeker stelt weliswaar dat indien hij gehoord zou zijn geweest hij verduidelijking kon brengen over zijn identiteitsdocument, zijn afgifte en legalisatie in Kabul, maar brengt in het huidige verzoekschrift zelf geen enkele verduidelijking aan. Verzoeker legt geheel niet uit welke specifieke omstandigheden hij had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming inzake de subsidiaire beschermingsstatus hadden kunnen beïnvloeden. Uit de bovenstaande verklaring blijkt bovendien dat een tolk het document heeft bekeken en heeft vastgesteld dat de afgifteplaats wel degelijk onleesbaar is. Verzoeker stelt weliswaar dat elke tolk zou kunnen bevestigen dat het document perfect leesbaar is, maar beperkt zich louter tot deze bewering zonder dat hij enig objectief bewijs van zijn bewering voorlegt. De Raad merkt ook op dat een dergelijke taskara hoe dan ook geen enkel bewijs vormt van de plaats waar verzoeker voor zijn vertrek heeft verbleven.

Verzoeker acht het niet begrijpelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het toegeven van een verblijf in Kabul geen herstelling van de geloofwaardigheid vindt te meer in de beslissing in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het Facebookprofiel van verzoeker en dat van zijn broer een sterk vermoeden toonde dat verzoeker in die stad heeft verbleven.

De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de beslissing met betrekking tot verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming vaststelde dat uit verzoekers Facebookprofiel en dat van zijn vermeende broer blijkt dat heel wat van de Facebookconnecties van verzoeker en zijn vermeende broer in Kabul blijken te wonen, werken of studeren.

In deze beslissing werd desbetreffend het volgende vastgesteld: *"U bevestigt dat 'T. S. (...)' uw Facebookprofiel is (CGVS T. A. (...), p. 4). Uw broer bevestigt dat 'S. S. (...)' zijn Facebookprofiel is (CGVS S. A. (...), p. 5). Zowel u als uw broer liken twee foto's van ene A. S. A. (...), die leerkracht is in Kabul en naar school is gegaan in Pol-e-Khomri, Baghlan. Jullie liken beide een bericht van ene H. A. (...), die woont en werkt in Kabul, twee berichten van ene H. N. (...) die in Kabul studeert en woont en een publicatie van ene A. F. R. (...), die woont en werkt in Kabul. Jullie volgen beide de publicaties van A. M. S. (...), de rector van de Jahan e Noor Universiteit te Kabul intens op. Jullie liken beide een publicatie van ene P. E. (...), die ook aangeeft in Kabul te wonen en er gestudeerd te hebben, en van ene N. M. (...), afkomstig uit Baghlan en wonende in Kabul. U publiceert een bericht waarin u H. K. S.*

(...) vermeldde, die aangeeft aan de universiteit van Kabul gestudeerd te hebben en te werken in Kabul. Uw broers profielfoto's worden geliket of becommentarieerd door ene E. E. (...), die studeerde in Kabul en er ook naar de middelbare school ging, door ene A. M. (...), die in Kabul naar school ging en door ene W. N. (...), afkomstig uit Kabul (zie administratief dossier). Uw broer reageert ook verschillende keren op de publicaties van W. N. (...) (zie administratief dossier). Uw broer verklaart E. E. (...), W. N. (...) en A. M. (...) te hebben leren kennen op Facebook (CGVS S. A. (...), p. 23). Uw Facebookprofiel wordt dan weer gevolgd door een aantal mensen wonende, werkende of studerende te Kabul. Zo geeft ene 'A. M'. (...) aan uit Kabul afkomstig te zijn en te studeren. U verklaart niemand te kennen onder de naam A. M'. (...) (CGVS T. A. (...), p. 24). 'H. H. P. (...)', die in Kabul gestudeerd heeft, volgt ook uw Facebookprofiel. Ook hem geeft u aan niet te kennen (CGVS T. A. (...), p. 24). Idem voor 'M. N. A. (...)', die op zijn profiel aangeeft van Kabul afkomstig te zijn en er te wonen (CGVS T. A. (...), p. 24). Vele anderen van uw volgers op Facebook wonen, werken of studeren in Kabul: A. S. S. (...), E. R. (...), F. B. (...), F. A. (...), H. O. (...), de eerder aangehaalde H. N. (...), J. M. (...), L. M. (...), M. S. (...), N. S. (...), etc. De profielfoto van N. S. (...) wordt bovendien geliket door uw broer en door de reeds aangehaalde W. N. (...) (zie administratief dossier).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Mohammad Agha gelegen in de provincie Logar.

Dit werd door de Raad bevestigd in het arrest nr. X van 3 september 2018:

"De Raad treedt verwerende partij evenwel bij dat de vaststelling dat verzoekende partijen dermate veel Facebookcontacten hebben die in Kabul blijken te wonen, werken of studeren, de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen geboren en getogen te zijn in Deh Naw, Mohammad Agha, alleen maar versterkt."

Noch in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch in het arrest van de Raad kan de Raad het vermoeden lezen dat verzoeker in Kabul heeft verbleven. Er wordt immers geconcludeerd dat de gedane vaststellingen de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen geboren en getogen te zijn in Deh Naw, Mohammad Agha, alleen maar versterkt.

Hierbij komt nog de vaststelling dat verzoeker in het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming toegeeft dat de persoon die hij in zijn eerste verzoek nog omschreef als zijn broer, zijn broer niet is, maar iemand die hij tijdens zijn reis naar België heeft ontmoet. In zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker te kennen dat deze persoon hem geholpen heeft om naar Iran te gaan op het moment dat hij zijn been had gebroken tussen Pakistan en Iran (stuk 8, Verklaring volgend verzoek, vraag 20). In het licht van deze verklaringen is het bijzonder vast te stellen dat verzoeker en deze voor hem vreemde persoon dezelfde familienaam dragen en beiden onder deze familienaam op Facebook aanwezig zijn en een aantal exact dezelfde connecties hebben met personen die wonen, werken en studeren in Kabul. Een dergelijke vaststelling doet zowel afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid als de waarde van wat er op Facebook wordt vermeld.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF